

איך ניצחה הדיפלומטיה הבריטית 170 תינוקות

נאת ש. גובניאן, כתב על המשמר בקפריסין

ניקוסיה 12 ביולי
אן יסופר על כאב, שהתגלה לפני סיום ההפוגה בת ארבע השבועות, אם היה בו משום הפרת ההפוגה - על הקוראים לשכוח.

בארם תקראו על הנצחון בקרב זה. תחפצו לעת, אל נכון, כי היו הצדדים הלוחמים: מיניסטרוני-החוף של ממלכה אדירה - 170 תינוקות ער גיל שני תיים, שזכו לאוהדות בריטית על שום שנולדו והיו בתחומי מהנדריכוו כריטי. מוקף גר כפולה של תלדיקרגני. הג' קום: קפריסין. הומן: שבוע ראשון של חודש יולי.

המשטר הבריטי בארץ-ישראל היה גורג כפעם בפעם בעתם העניק מכות-בכורה של רשינות-עליה להעברת תינוקות והודיהם לארץ-ישראל; בטטה "הומא" גיטאריית זו היתה בעין הודאה-שבש" תיקה בעובדה, כי מהנות קפריסין רחוי קים מלהיות הדיגינים, וכי הסזון אינו יפה גידול תינוקות.

המשטר הבריטי בארץ-ישראל שוב אינו קיים - בארץ-ישראל עצמה. אך הוא עדיין קיים בקפריסין. הוא שוקר לקיים שם את האוטוריטה שלו על תיטר מתנות מעצור.

בתחילת השבוע שעבר, לאחר דחיה ממושכת, שנתנה טקום לחששות, החלי אי השלטונות להעביר קצת גולים יהודים למדינת ישראל לפני תום ההפוגה אך בגלל הפירוש הניטראלי של הגאי ההפוגה, הוטל איסור על ביאתם לפני ריסון של כל הגברים בגיל 18-45 ברור, כי רוב אבותיהם של התינוקות ער גר שנתיים נכללו באיזור זה.

הקייץ בקפריסין הוא כדרך כלל קשה מנשוא; והוא קשה שבעתים בקאלאר לום ובקסלוטיטבו; הצל והגים הם שם בכתינת מותרות.

כדי להציל את 170 התינוקות מסבל נוסף, לא טעם וללא צורך, נשכחה קריאה דחופה לרוון ברנאדוט. המתחן נדרש לקבוע הוראה יוצאת-מן-הכלל לגבי האכורה "בגיל הצבא" של 170 תתי-נוקות - על מנת שיוכלו להתלות אל נשיהם וילדיהם ולעלות מיד לארץ-יש"אל.

הומואניטאריות ודיפלומאטיה

פקידי הגוינס בקפריסין, נציגי הסוכ"ג היהודית וממשלת ישראל פנו פעמים אחדות אל הנציג הבריטי הממונה על מחנות קפריסין, סיר גודפרי קולינס, ותבעו כי היתם ההומאניטאוי שנהגו לפיו קודם לכן, יקיים גם ביחס לאבר תיהם של 170 התינוקות.

מקץ יומיים, בשבת בבוקר, שאל הרב שרייבאום את סיר גודפרי אם קיבל הקאפיטאן מייאר תשובה על מברקו. "כן", אמר סיר גודפרי. "התשובה נת' כבלה. והתשובה היא שלילית."

לא לתוך סקרנות, אלא בעיקר מדאגה וצער, הציג שרייבאום אותה שאלה עצמה לקאפיטאן מייאר כשנפגש עמו באר חו יום, אחרי הצהריים. "סיר גודפרי אכר לי כי קיבלת תשובה שלילית מכרנאדוט", אמר הרב.

"מודר", השיב קאפיטאן מייאר. "הרי לא קיבלתי כל תשובה... אגב: יש בדעתי לשלוח מחר את 170 התינוקות ואת אבותיהם. אתה יכול לכלול אותם ברשימת היוצאים."

"חדאי שאעשה זאת; אך" - פשוט לשם נימוס - תיטיב לעשות אם תחזור על הדברים האלה גם באוזני סיר גודפרי."

"במובן?"

והם הלכו יחד לסיר גודפרי, וקאפיטאן מייאר אמר: "בשים לב לעובדה, כי לא קיבלתי כל תשובה שלילית מכרנאדוט, יש בדעתי להתיר את העלאת אבותיהם של 170 התינוקות. יש לי סמיכות לכך, וכבר ביקשתי את הרב שרייבאום לכלול את האנשים ברשימה היוצאים איתם."

סיר גודפרי לא השיב דבר.

ביום א' בבוקר הגיש הרב שרייבאום את הרשימה החודשה לסיר גודפרי, לאיר שורו הסופי. הרשימה כללה כמה דפים נוספים, שבהם נכללו 170 המשפחות...

סיר גודפרי ציין ברשימות, בלי אומר ודברים. אחר צלצל וקרא לשלישו. "הסר את הדפים האלה", צוה. "אנשים אלה לא ייצאו!"

הכול שמעו את גורדין: אנשי הגוינס, פקידי הסוכנות היהודית, מש"קיפי אר"ם. אעפ"כ נבצר מהם לעשות דבר. שוב נחלה הדיפלומטיה הבריטית "בצחון"...

אולם ההומאניטאריות של אתמול נצי"כה קרבן לדיפלומאטיה של היום: אר שים שנחשבו אחיול לאבות נהפכו בך לילה ל"אנשי-צבא".

על כל הבקשות והתחנות השיב סיר גודפרי בכסוק קבר: "איך כה סיכוי, שורישתבב התקבל."

ביום ה', אחר ביולי, בשעה מוקדמת, ביקר הרב יעקב שרייבאום, נציג הסוכ"ג ונה היהודית במחנות קפריסין, אצל סיר גודפרי וביקש ממנו עוד פעם לשחרר אח אבות התינוקות. סיר גודפרי לא נעתר גם בפעם הזאת. אז שאל הרב שרייבאום אימתי יגיעו משקיבי ההפוגה.

סיר גודפרי השיב כי אינו יודע. כמה שעות לאחר כך הטילה אנית המשחית הצרפתית, "אלאן" את עוגנה בחוף פאמאגיסטה. היא הגיפה את הדגל האמריקני. אחרי הצהריים, בשעת ביקוד רשמי אצל סיר גודפרי, ראה הרב שרייבאום את קאפיטאן מייאר, משקיף ההפוגה מטעם אר"ם, שישב במשרדו של הנציג הבריטי.

בנובחתו של סיר גודפרי הגיש הרב שרייבאום עצומה לקאפיטאן מייאר, הוא הדגיש את סבלם של התינוקות במחנות ושאל אם אפשר יהיה לנהוג יוצא-מן-הכ"ל לגבי אבותיהם.

סיר גודפרי לא הניח לקאפיטאן מייאר שהות להשיב; וכעוד מייאר כניע ברא"כ לו לאות אהדה, השיב סיר גודפרי: "לא, לא, לא."

"אתה מוכיזו את זמנני."

אך הרב שרייבאום לא נת ולא שקם. הוא צייר ציור זי של תגאיהתים במח"נות-הריכוו הבריטיים בקפריסין; הוא דיבר על ייסוריהם של הפעוטות בחום המחניק של אמצע-הקייץ, על סכנת המחלות, על החווה הלוקיה...

סיר גודפרי שיטע אותו: "הרב שרייבאום", אמר, "אתה מוכיזו את זמנני?"

"סיר גודפרי", השיב הרב, אלו היו כל הסיפורים מוכנים להקצרת העולים הוך הצרשעה, הייתי מקבל טענתך שאני מוכיזו את זמנך; אך עובדה היא כי שום אניה לא חמניג ער יום א'. לפי כך איני סבור כי יש משום בבורזמן במאמצי להאיר את עיניו של נציג אר"ם. חרסבני, כי מחובתי לעשות זאת?"

הקאפיטאן מייאר הקשיב בתשומת-לב. אחר ענה:

"סבורני שאשלח מברק לכרנאדוט בעניין זה."

"איני סבור כי יש סיכוי לכל הטרחה הזאת", אמר סיר גודפרי.

וזאת-על-פירכן אשלח את המברק, המודר לו השתמשו בו...